

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **C. Q. X.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, I. P. Pavlova 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 59 Az 734/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2003 č. j. OAM-827/LE-B01-B03-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 12. 2004 č. j. 59 Az 734/2003 – 22,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 9. 12. 2004 č. j. 59 Az 734/2003 - 22 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2003 č. j. OAM-827/LE-B01-B03-2003, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že považuje za podstatné, že žalovaný správní orgán poskytl žalobci dostatek prostoru pro vyličení své situace, důvodů, pro které žádá o azyl, a motivů svého odchodu ze země původu. Žalobce v rámci celého řízení o udělení azylu uváděl obavu z postihu za nevrácení knihy o hnutí Falun Gong (Fa-lun-kung), příp. obavu z potíží s plánováním rodičovství v Číně, tyto skutečnosti pak předurčily rozsah dokazování, žalobce

žádné důkazy k prokázání svých tvrzení nenavrl. Žalovaný ve svém rozhodnutí citoval ze zpráv o zemi původu hovořících o tom, jak je postupováno proti řadovým členům hnutí Falun Gong, a uzavřel, že postup správní moci vůči nim se nedá kvalifikovat jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu. Jelikož žalobce výslovně uvedl, že nikdy nebyl členem hnutí, pouze měl u sebe po jistou dobu knihu o tomto hnutí, přitom nebylo zjištěno, že by mu v této souvislosti hrozilo nějaké nebezpečí, nelze toto počínání žalobce považovat za pronásledování. Dle krajského soudu se ze shromážděných zpráv o zemi původu podává, že mu vážný postih nehrozil, jeho obavy tudíž byly neopodstatněné, z jeho projevu v průběhu správního řízení se naznačuje, že chtěl odchodem ze země spíše dosáhnout zlepšení své životní situace. Krajský soud shledal všechny žalobcem uplatněné námitky neopodstatněnými a uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného netrpí nezákonností, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s.").

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni podal žalobce včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že jeho zvláštní osobní poměry spolu se situací v zemi původu zakládají důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, případně jsou u něj dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Dle názoru stěžovatele ve smyslu § 12 zákona o azylu postačí odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatel má, a je zcela zřejmé, že v Čínské lidové republice je hnutí Fa-lun-kun postaveno mimo zákon, kdy jsou jeho představitelé a přívrženci pronásledováni, vězněni a zatýkáni. Bylo by zcela v rozporu se smyslem zákona o azylu, pokud by podmínkou pro udělení azylu nebylo pronásledování z důvodu příslušnosti nebo přívrženství k tomuto hnutí. Krajský soud možnost udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu řádně nezkoumal a odůvodnění napadeného rozsudku není dostatečné a řádné. Stěžovatel se dále domnívá, že žalovaný své rozhodnutí neopřel o jiné důkazy než o jeho výpověď, zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států o dodržování lidských práv v Číně a aktuální zpravodajství České tiskové kanceláře, které obsahují informace zcela všeobecné, a že žalovaný měl vyvinout větší úsilí ke zjištění aktuálního stavu, např. ze zpráv, které se výlučně zabývají situací hnutí Fa-lun-kun, které jsou běžně k dispozici na internetových stránkách. Žalovaný správní orgán a krajský soud nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 9. 7. 2003, ve které uvedl, že vlast opustil v prosinci roku 2002, v tiskárně, kde pracoval, se tiskly knihy o hnutí Falun Gong, a proto byl podezírán čínskou vládou. Jako důvod, pro který požádal o udělení azylu, označil skutečnost, že Česká republika dodržuje lidská práva a může mu poskytnout ochranu. Také uvedl, že není, ani nikdo z rodiny, členem žádné politické strany, ani jiné organizace, a nikdy nebyl, v případě návratu do vlasti se obával zatčení. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 5. 8. 2003 stěžovatel podrobně

vyličil cestu z vlasti do České republiky (z Pekingu odcestoval vlakem do Moskvy, odtud autem do České republiky), na jejíž území vstoupil koncem května 2003, a blíže popsal, jak ve vlasti pracoval v tiskárně, kde se tiskly knihy o hnutí Falun Gong, jak si jeden výtisk knihy vzal domů v srpnu či září roku 2002, zanedlouho vyšel zákon o zákazu této knihy. Stěžovatel dále uvedl, že nebyl členem hnutí Falun Gong, ale četl knihu a zkoušel podle ní některé pohyby cvičení, po vydání zákona o jejím zákazu, knihu roztrhal a vyhodil. Majitel tiskárny chtěl knihu vrátit, aby ji znehodnotil, stěžovatel její vrácení odmítl s tím, že knihu již znehodnotil sám, majitel tiskárny mu však neuvěřil a pohrozil mu, že když knihu nevrátí, oznámí jej na policii, stěžovatel se bál, proto odešel do jiného města. Stěžovatel také připustil, že kdyby byl členem hnutí Falun Gong, pomohlo by mu to se dostat do Ameriky, kam by stěžovatel chtěl, že o pomoc se ve vlasti nikam neobrátil, že důvodem jeho žádosti je jednak důvod ekonomický, jednak důvod, že by ve vlasti mohl být podezírán ze cvičení Falun Gong, že ve vlasti neměl problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou, že se neúčastnil aktivně politického života. Stěžovatel vyjádřil svou nespokojenost s tím, že podle zákona o plánovaném rodičovství by ve vlasti pro svou čínskou národnost mohl mít jen jedno dítě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ohledně splnění podmínek pro udělení azylu krajským soudem, uvedený důvod však Nejvyšší správní soud neshledal oprávněným. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována.

Právní otázkou, kterou se krajský soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelem, a to zejména jeho tvrzení o opuštění země původu pro obavy z toho, že by majitel tiskárny, kde pracoval, mohl oznámit policii skutečnost, že stěžovatel měl u sebe po nějakou dobu knihu o hnutí Falun Gong, která je v Číně zakázána, mohou být důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Dle citovaného ustanovení se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud se všemi těmito skutečnostmi řádně zabýval a dospěl k závěru, že stěžovatelem uváděné důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a že žalovaný nepochybil, když stěžovateli azyl neudělil. Obavy stěžovatele z možného pronásledování ze strany státních orgánů v zemi původu nebyly odůvodněné, vycházely pouze z jeho subjektivního vnímání vzniklé situace, stěžovatel nebyl členem hnutí Falun Gong, ani nijak veřejně neprojevoval své sympatie k tomuto hnutí, neměl problémy se státními orgány a úřady, stěžovatel pouze po nějakou dobu držel knihu o hnutí Falun Gong a snažil se podle ní cvičit. Ostatně stěžovatel se v první řadě obával jednání majitele tiskárny, tedy soukromé osoby, a teprve následně možné represe státní moci. Nelze také opomenout skutečnost, že žalovaný na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že postup státních orgánů Čínské lidové republiky vůči řadovým členům hnutí Falun Gong nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, s tímto názorem vyslovil souhlas také krajský soud, a stěžovatel jej nijak nevyvrátil. Nejvyšší správní soud

se proto plně ztotožňuje s právním posouzením věci krajským soudem i žalovaným, neboť ani podle jeho názoru stěžovatel neuvedl nic, čím by prokázal, že by ve vlasti byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Kasační stížnost podal stěžovatel také z důvodu uvedeného ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel pouze obecně namítá, že žalovaný správní orgán a krajský soud nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud má však za to, že v rámci řízení o udělení azylu provedl žalovaný řádné dokazování, když si opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v protokolu k této žádosti. Na základě opatřených podkladů zjistil žalovaný přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud přijaté závěry sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovými novými skutečnostmi jsou námitky stěžovatele, že v jeho případě je dán důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, a že žalovaný své rozhodnutí neopřel o jiné důkazy než o jeho výpověď, zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států o dodržování lidských práv v Číně a aktuální zpravodajství České tiskové kanceláře, které obsahují informace zcela všeobecné, a že žalovaný měl vyvinout větší úsilí ke zjištění aktuálního stavu. Jelikož citované skutečnosti nebyly stěžovatelem uplatněny v rámci správního řízení o udělení azylu ani v přezkumném řízení soudním v prvním stupni, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu v kasační stížnosti, nemůže se jimi Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu